

ДЖОАНА ГУДМАН

ЗАБРАВЕНАТА
ДЪЩЕРЯ

ПРОЗОРЕЦ
2024

Долу при ъгъла на Монреал, на острова, около който се събират двете реки, малко се усеща това ново и безкрайно пространство. Тук се срещат две стари раси и религии, и живеят своите отделни легенди рамо до рамо. Ако този просторен половин континент има сърце, то е тук. Неговият пулс тупти по реките и железопътните релси бавно, неохотно и рядко протичко – двоен пулс, самоходно възвратно-постъпателно движение.

ХЮ МАКЛЕНЪН, „Две усамотености“

*

*За да живееш извън закона,
трябва да бъдеш честен.*

Боб Дилън

Вероник и Пиер седят отвън на противопожарната стълба. Те са дванайсетгодишни. Хладен априлски ден без слънце е и днес ще пропуснат училище, защото баща ѝ излиза от затвора.

Пиер пуши, което е новост за него. Цигарата изглежда абсурдно в малката му момчешка ръка. Дори начинът, по който я поднася към устните си и смуква – присвива очи, задържа дима в дробовете си, както прави баща му, – е неестествен.

– Приличаш на идиот – казва тя.

Той свива рамене.

– Ще се пристрастиш.

– Вече съм – отвърща Пиер, като се мисли за много печен. – Баща ми е пропушил на девет.

– Това не значи, че е умно.

Пиер нищо не отговаря. Мислите на Вероник пак се отплесват към баща ѝ, към неизбежното му завръщане. Вътре апартаментът е украсен с балони и хартиени гирлянди. Вероник изработи надпис ДОБРЕ ДОШЪЛ У ДОМА!

Майка ѝ приготви сърнешко задушено и шоколадова торта – любимите му. Камил донесе сърнешкото

месо, прясно, от последния лов с Пиер. Хладилникът е зареден с бира и пепси-кола. Сестрите му – лелите на Вероник – щъкат наоколо, подготвят всичко. Малкият брат на Пиер Марк подремва в стаята ѝ, за да може да стои до късно довечера. Голям празник ще стане – все това повтарят възрастните. Вълнението се носи по въздуха, вибрира.

Вероник усеща сподадено безпокойство. Живяла е сама с майка си, откакто се помни. Имат си обичайно ежедневиe, позната, добре установена система със свои правила и ритуали. Пристигането на баща ѝ със сигурност ще наруши – а може и напълно да преобърне – техния свят. Ами ако е строг? Лизет не е. Ами ако е лентяй? Лизет поддържа безупречен дом. Ами ако открадне Лизет от нея, ако монополизира времето и енергията на майка ѝ? Ами ако майка ѝ обича повече него, отколкото Вероник? Ами ако баща ѝ не я хареса? Ами ако тя не хареса него?

Всичко това ѝ минава през ума, докато се взира от татък дърветата към задната алея, където две котки на сиво-кафяви ивици съскат една срещу друга.

– Радваш ли се, че се прибира? – пита я Пиер, като усеща, че не е толкова въодушевена, колкото останалите.

Вероник свива рамене.

– Предполагам.

– Ще е странно.

– Е, да.

– Кога си го виждала за последно?

– През септември – отвръща тя. – На рождения му ден.

Общо взето, такива бяха техните отношения, откакто тя навърши годинка, спорадични посещения в затвора „Кауънсвил“ – Коледа, Великден, неговият

рожден ден. Лизет не искаше Вероник да припарва редовно до това обкръжение, затова беше ограничила посещенията им само до специалните поводи. Вероник беше доволна от така установения ред. Мразеше да ходи там, започваше да изпитва ужас седмици преди посещенията. Беше противно, сломяващо духа място. Надзирателите в затвора я унижаваха, затворниците я ужасяваха. Сградата беше сурова и мрачна. Вероник много повече предпочиташе да разговаря с него по телефона веднъж седмично.

Но всичко това сега е в миналото. Повече никога, никога няма да ѝ се наложи да се върне на онова място.

– Сигурно не го познаваш особено добре – казва Пиер, без да я поглежда.

– Донякъде го познавам.

– Имам предвид, не знаеш какво е да живееш с него – пояснява той. – Не както сме аз и баща ми.

– Очевидно – измърморва раздразнена тя.

– Просто казвам, че разбирам защо не подскачаш от радост.

Като по команда бащата на Пиер подава глава от задната врата.

– Пристигнаха! – обявява чичо Камил. – Хвърли тази проклета цигара, Пиер.

Вратата се отваря рязко срещу взрив от радостни викове и ръкопляскания, и родителите ѝ влизат в апартамента. Лизет е поруменяла, усмихната до ушите. Постоянно обляга глава върху рамото на Лео, държи го за ръката, докосва го, сякаш не може да повярва, че е истински. Вероник никога преди не е виждала майка си такава и първоначалната ѝ реакция е ревност. Той вече нарушава мира им.

Ето го Лео, нейния баща, висок и мършав, но жилив.

С остригана коса, гладко избръснат, в кафявите му очи лъщят сълзи. Втурва се към Вероник и я придърпва в прегръдката си, притиска я силно към себе си. Тя неловко увива ръце около кръста му. Усеща ребрата през якето му.

– Малкото ми момиченце – казва той и думите се чуват глухо през косата ѝ.

Обгръща я с тялото и ръцете си и я държи така, а тялото му се тресе от хлипове. Всички плачат. Тя чува какофонията от носово гъгнене и подсмърчане зад себе си. Засича поглед с майка си в другия край на стаята и Лизет се усмихва на Вероник през сълзи.

Най-накрая той я пуска и се отдръпва да я погледне.

– Не мога да повярвам, че съм си въкъщи – прошепва Лео сподавено. – Въкъщи съм с жена ми и дъщеря ми!

Отново ръкопляскания. Някой пуска музиката – един от неговите стари албуми на Джими Хендрикс, които никой не е пипал, откакто влезе в затвора. Лизет отива при тях и тримата се прегръщат, а Вероник е приклекчена между тях.

– Някой да ми донесе една бира! – вика Лео.

Разпръскват се и Вероник се измъква.

Открива Пиер в кухнята да пие „50 Стрейт“ от кенчето. Марк лежи на коремчето си върху балатума и бута напред-назад детска полицейска кола. Вероник сяда до него. Той е четиригодишен, с осем години по-малък от Пиер, от друга майка, която се омете веднага след като роди Марк, и така чичо Камил стана самотен баща на две момчета. Те тримата растяха заедно повече като братя и сестра, отколкото като братовчеди. Вероник смята Пиер и Марк за свои братя – особено Пиер, който е на нейната възраст. Лизет и Камил запълват празнота в животите им, момчетата без майка, Вероник без баща. Заедно образуват цяло семейство.

- Късметлийка си – отбелязва Пиер.
- Така ли?
- Ами баща ти поне се връща при теб.
- Вероник мълчи. Не се смята за късметлийка.
- Аз никога няма да получа майка си обратно – казва Пиер и я изненадва.
- Той никога не говори за майка си.
- Марк вдига очи към по-големия си брат.
- Имаш мен – настоява той. – А аз имам теб.
- Вероник вдига и гушва Марк в скута си, после обсипва пълничките му бузи с целувки.
- Сладурчето ми – гука тя. – Умното ми сладурче.
- Пиер вдига кенчето с бира и ѝ предлага да пийне.
- Не ставай глупав – сопва се тя.
- На шега той предлага бирата и на братчето си. Марк посяга угодливо към нея с пухкава ръчичка, но Вероник го спира.
- Дай му да си пийне една глътка – казва Пиер.
- Вероник не му обръща внимание.
- Брат ти ни влияе зле – промърморва тя на Марк и поглажда фината му кестенява коса, която е мека като пух.
- Вероник подкарва колата играчка по пухкавото му като наденичка краче, Марк се разсмява и заравя глава в гърдите ѝ. Тя знае, че винаги ще трябва да го защитава от по-големия му брат.
- Много по-късно, когато партито замира и повечето хора са си тръгнали, баща ѝ я придърпва в скута си. Ясно ѝ е, че е много пиян. Клепачите му са натезжали и провлачва думите.
- Толкова си красива – ридае той и сълзите се стичат по бузите му. – Много приличаш на майка си.
- Хората казват, че приличам на теб.

Това му доставя удоволствие. Целува я по челото. Мирише на пот, на цигари и на бира, но е някак си бащинско и прекрасно.

– Вече съм си у дома – казва той. – Завинаги.

Тя се заглежда надолу в пода с известно неудобство.

– Ще ти се реванширам – продължава той с топъл дъх в ухото ѝ. – Ще бъда бащата, който трябваше да имаш през всичките тези години. Обещавам, ще ти се издължа за пропуснатото време.

Тя кимва, не знае какво да отвърне. Той сякаш чака нещо, реплика, потвърждение. Наблюдава я с очакване. Затова Вероник обвива ръце около врата му и казва:

– Окей.

Това, изглежда, върши работа, защото той заплаква още по-шумно и я гали по гърба, притиска я, според нея малко прекалено силно.

– Ще ходим на разни места и ще правим какво ли не заедно – подсмърча той. – Ще те науча на всякакви неща.

Не казва какви неща ще правят заедно или на какво ще я научи, но Вероник има желанието да се избави от предубежденията. Сега най-много се безпокои как баща ѝ ще се впише в техния живот с майка ѝ.

Чичо Камил и момчетата си тръгват около полунощ. Те си отиват последни и докато ги гледа как се препъват на излизане през вратата, Вероник смътно се тревожи за дългия им път с колата обратно до Сен Барб. Камил е пиян, но отказва да прекара нощта тук.

– Мога да карам – смотолевя той. – Искам да спя в собственото си легло.

Никой от родителите ѝ не възразява.

Когато тримата най-накрая остават сами, Лео се оглежда из стаята, сякаш я вижда за пръв път.

– Не мога да повярвам, че съм си вкъщи – казва той,
– с моите момичета.

Безцеремонно придърпва и двете в прегръдката си.

– Това е най-красивият апартамент, който съм виждал.

– Само почакай няколко седмици – промърморва Лизет.

– Толкова ви обичам и двете.

Лизет го целува по врата, после се целуват по устата. Отначало е само леко, невинно, но бързо става по-страстно. Когато се намесват езиците им, Вероник се маха отвратена.

Малко по-късно, легнала в леглото си, тя ги чува да правят секс през стената на стаята си. Започва със стонове на майка ѝ, сумтенето на баща ѝ, ритмичното поскърцване на леглото. Вероник слуша едновременно потресена и очарована. Шумовете се засилват, стават по-ожесточени. Леглото им с балдахин стърже по стената толкова яростно, че сякаш *нейното* легло се тресе. Майка ѝ започва да вие като животно. Баща ѝ ругае и вика името на майка ѝ отново и отново.

– Лизет! Лизет! *Câlice!** Лизет! *Câlice!*

Изглежда това, че Вероник е в съседната стая, изобщо не ги трогва. Пиер я предупреди.

– Да знаеш, че ще се чукат като ненормални довечера – каза ѝ.

– Млъквай. Каква гадост.

– Не са го правили повече от десет години! Татко казва, че баща ти ще изригне като адски вулкан.

---

* Буквално означава чашата за причастие. Един от профанните изрази от квебекския жаргон, свързани с ритуалите в католицизма, който в началото на XIX в. е източник на фрустрации сред местното население (фр. кан.). – Бел. прев.

Вероник посяга към една касетка и пъхва *London Calling** в своя портативен касетофон. Увеличава звука. *Clampdown* милостиво удавя секс шумовете на родителите ѝ и тя се опитва да заспи.

Но дълго след като те са изпаднали в дълбок унес и апартаментът притихва, Вероник още е будна. Може да мисли само за това, какъв ли ще е утрешният ден и вдругиден, и по-вдругиден. Дали майка ѝ още ще ѝ прави препечена филийка с масло и кленов сироп, или баща ѝ ще иска нещо друго? Яйца? Пържени филии? Дали мръсното му бельо и чорапите, самобръсначките и мъжкия дезодорант ще задръстят единствената им баня?

Дали той ще е тук, когато Вероник се върне от училище, и ще е завзел личното ѝ пространство? Тя обича домът да си е само за нея след училище, когато майка ѝ е на работа.

Дали още ще гледат любимите си сериали заедно на дивана всяка вечер – „Едгар Алън детектив“, „При Дениз“, „Буги-уги 47“, „Неочаквани неприятности“, – или Лео ще завладее телевизора с хокей и политика?

Тя затваря очи, гърдите ѝ са възел от опасения. Сега всичко ще се промени.

Няколко седмици по-късно, една петъчна вечер, Лео води Вероник в „Макдоналдс“. Той си умира да отиде още откакто излезе. Първият „Макдоналдс“ в Монреал отвори, след като той беше влязъл в затвора, така че абсолютно никога не е ял „Биг Мак“. Може би това беше имал предвид, когато ѝ каза, че ще я води на всякакви места.

Шофират чак до Атоутър, което е по-близо до цен-

---

* Албум на английската рок група „Клаш“. – Бел. прев.